

Aşka Ve Şaire Dair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Aralık 2024

Uykulu bir renksin, sen aşk...

Uydurmaca iklimlere nazire eden sevdanın külfetini taşımaksa bir ayrıcalık ve akışına bırakmak kadar da hayatı insana ulvi bir huzur veren ve çetrefilli yollardan uzak varsın bir başına yaşasın yürek o imkânsız ve mucizevi aşkı...

Hararetle sevdiğim.

Hazzında yangının özlemlerle serpildiğim...

Öznesi olduğum kadar yalnızlığın çoğul bir bilmecede nakşeden sözcüklerin de ihtişamlı cübbesini tüm saygımla ruhuma geçirdiğim...

Aymazlığında mı hayatın?

Ayracı olması mı yoksa bitimsiz rüyaların?

Medeniyetin ta kendisi iken sevmek...

Mağdur ruhun da ilhamla beslendiği kadar sonsuzluğa özlem duymak...

Asla bir varsayım değildir hem aşk:

Ne de yalancıdır cüssesi.

Cübbesinde saklı iken de asil ve gizli öznesi...

Şaire dairdir her imkânsız aşk.

İdamesi ruhun ikamesi bedeninin ve yıldız çakan gözlerinde akıl denen mefhumun gölgesinde dahi büyür umut ve yürek.

Basmakalıp aşklardan çok farklı:

Uhrevi sevginin fısıltısında dahi büyümenin de coşkusu ile tevazu yüklü göğün serenadı ve reveransı özlemin, çöken dizlerinde gecenin ve çöken dizelerinde şiirin...

Yatıya kalmış her duygu bir şiire gebedir.

Veryansın eden ruhun tohumu kaçan özlemidir hem şairin yazmaya doyamadığı nasıl da bariz nasıl da vakur bir iklimdir peyda olan ansızın ilhamından cesaret bulduğu kadar şair aşkın esaretinde büyür de büyür ve şafağa kadar nöbetler tutar.

Nöbet geçiren gecenin ertesi arsızca tırmanır ateş en yüksek dereceye.

Havale geçiren kalem...

Havsalasından boca eden hüznün ve elem ve özlem.

Ölümün mıntıkasında semiren keder ve dökümlü etekleri şairin geceyle el sıkışır ansızın ve o minval ki: coşkunun ertesi aşka nazmet binlerce sözcük ve dize peyda olur ne de olsa arsız bir duygudur şairin yaşadığı yaşattığı kadar sevgisini ve ilhamının yalnızlığın kiblesinde hazır ola durduğu kadar da sonları kimsesizliği:

Aşkın kâkülü...

Mevsimin rutini.

Hüznünse bekası.

Can simididir her şiir.
Cenk ettiđi ömür.
Celp eden her duygu.
Caka satan ruhu.
Uyumsuz addedile hırçın mizacı ve de şairin...
Özümsediđine öykünür.
Öykündüğü aslında kendisidir.
Öldürdüğü nefsi çocukluđuna dair...
Ve işte binlerce hikâye ve manzume ve şiir defansıdır sessizliğinden sıçrayan her kıvılcımdır ona yani şaire yaşama sevinci aşıl原因.
Bir çiçek aşısıdır yazdığı her şiir.
Bir de kızamık geçirmişse yüreği ve nasıl da kızarır tüm benliği.
Saat tutandır ilham.
Sevap işleyendir ruhundan arda kalan.
Vebali boynuna yalnızlığın.
Hüsrana uğradığı ölçüde sever.
Âşık olduğu her karede katrelerce özlemin izini sürer.
Şerh düştüğü kadar kader...
Şair edindiđi kadarsa keder...
Derli toplu bir ölümdür addedilen ve işte fitilini ateşler aşkın ve hüznün...
Fidan boylu kalem.
Fistanı şiir iken ruhunun.
Fedaisi olduğu kadar yalnızlığın...
Ukdeler sökün eder.
Ulvidir aşk.
Umudu körükler bazense dara düşer...
Babadan tembihli ve yine babadan miras o köstekli saat:
Bazense zaman durur ne de olsa yelkovan akrebe akrepse s/onsuzluđa zimetlidir.
Yorgun sözcükler tahliye eder.
Yangınsa büyür.
Yâd ettiđi kadar yaralı.
Yaralı olduđu kadar da yüređini yamalar.
Ve işte o derinden sızan irin.
Ve işte yakut gözleri sevdanın.
Zikrine eş fikri nasıl ki makbuldür Allah katında...
Aşkın da şeceresine binlerce dize ve şiir ekler.
Arda kalansa tatlı bir yorgunluk.
B/atılın g/izinde.
Hasat zamanı saklıdır hayatın her evresinde nakşeden nasıl ki yüce Rabbidir ve her fasılda her

havsalasından taşan sözcükler kadar coşkulu bazen buruk bazen ufka tutuk bazense tutulan nutkuna son noktayı koyar her yazdığı şiir her yazmadığında aymazlığında yoksunluğun hicvettiği kadar da aşkı hicret bilir kalemi ve aşkın şüheda dününe öyküler ekler aslında her şiirin başlı başına bir hikâyesi vardır hem şair durduk yere de yazmaz...

Durduk yere âşık olsa bile.

Dur durak bilmeden sevse bile.

İçtiği şerbetin tadında erer hidayete ne de olsa aşk şarabıdır yazdığı her dize.

Yazgısına razı...

Yazmaya doyamadığı kadar nice şiir besler yüreğinin bir köşesinde ve nice hikâye peyda olan ne de olsa ön sözüdür her yazdığında yangının daha da büyüdüğü her yazmadığında esaretinde kifayetsizliğin zincirleme bir kazaya meyleder ilham perisi ve aşk meleği sarmalında hidayetin buyruklar sunar kalemine şairin oysaki ruhuna çoktan Fatıha okumuştur öldürdüğü kadar nefsinin uzamında nefes nefese kaldığı kadar kaderi ve yazgısı ile el ele elbet kalemin şerefîyesinde saklı nüktedan ruhu ile yerleşir kâinatın tepesine üstelik tüm cihan tefe koysa bile sevdalı ve yanık şairi...